

en Fejl, er det en forholdsvis ringe Fejl, som er begaaet en enkelt Gang, og denne Fejl er ikke tilstrækkelig Grundlag til en Afskedigelse. Derfor maa Rigsdagen, før den kan billige den højtærede Justitsministers Optræden, kræve en nøje, indgaaende og upartisk Undersøgelse af det hele Spørgsmaal.

Ellinger: Den Diskussion, der har været ført i Pressen angaaende Dr. Muus' Afskedigelse, hvilken Diskussion er bleven indledet af den højtærede Justitsminister, og i hvilken han igennem Interviews har taget meget livlig Del, flyttes pludselig gennem denne Forespørgsel fra Pressen for at fortsættes her i dette Ting. Det forekommer mig ikke at være nogen rigtig heldig Fremgangsmaade, thi Forhandlingerne maa nødvendigvis dreje sig om dette: For eller imod Dr. Muus, og der er det svage ved denne Forhandling, at medens den ene Part, det vil sige Justitsministeren, kan tale, saa maa den anden Part nødvendigvis tie. Resultatet vil da meget let blive, at den Diskussion, der her i Dag finder Sted, giver Anledning til en ny fortsat Polemik ude i Pressen og maaske afføder en ny Forespørgsel her i Salen til yderligere Klarlæggelse af den.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, der talte sidst (P. Munch), i, at det er en ganske upolitisk Sag, der er ikke noget bestemt, der foreligger for os, der er intet Partistandpunkt i denne Sag, og jeg udtaler mig derfor i det følgende paa Grundlag af den Undersøgelse, jeg har foretaget af Redegørelsen, saa at alle Enkeltheder selvfølgelig maa staa for min egen Regning. Naar jeg skal udtale mig, maa jeg begynde med at sige, at jeg ikke kender Dr. Muus, jeg ved ikke af, at jeg nogen Sinde har set ham, men at den Rolle, han i sin Tid spillede, da Alberti skilte sig af med det gamle Sundhedskollegium, just ikke paa Forhaand sikrer ham nogen Sympati hos mig. Jeg har selv i sin Tid haft Lejlighed til at fremdrage et Eksempel her i dette høje Ting paa den Tilsidesættelse og Krænkelser, som det gamle Kollegium var Genstand for, uden at det lykkedes mig at finde synderlig Ørenlyd for mine Udtalelser hos det daværende Reformparti. Da saa Sundhedskollegiet var forsvundet, hjalp Dr. Muus Alberti ud over de Vanskeligheder, der den Gang fandtes. I 1908 indstillede daværende Justitsminister Høgsbro Dr. Muus til det nye Embede som Formand i Sundhedsstyrelsen, og han maa formentlig have anset Dr. Muus for

at være den bedst kvalificerede dertil. Det vilde imidlertid være højest uretfærdigt, om man bedømte Dr. Muus' Forhold paa et andet Grundlag end det, der i Øjeblikket foreligger, og som har medført hans Afskedigelse.

Grundlovens § 17 siger jo, at Kongen kan afskedige de af ham ansatte Embedsmænd, og der findes ikke her i Landet nogen Domstol eller noget Undersøgelingsapparat, til hvilket en saadan Sag kan blive henvist, undtagen Rigsdagen, men naar der nylig har været Tale om, at Rigsdagen skulde undersøge denne Sag, maa jeg dog dertil bemærke, at Betingelsen for, at Rigsdagen kan give sig til at undersøge og altsaa eventuelt udtale en Dom i denne Sag, maa være, at den paagældende klager til Rigsdagen. Uden dette forekommer det mig ikke, at der foreligger Grund for Rigsdagen til at tage Sagen op. Med Hensyn til Embedsmænds Forhold maa man sætte sin Lid til, at et Ministerium besidder Mænd, som ikke med Urette indstille en Embedsmand til Afsked, men naar en Minister mener, at en Embedsmand har gjort sig skyldig i et saa graverende Forhold, at Afskedigelse er nødvendig, har Ministeren fuld Ret til at indstille ham til Afsked, og det har efter min Mening en Minister ikke alene Ret, men ogsaa Pligt til, og dermed Punktum. Men Justitsministeren har i denne Sag valgt en ganske anden Fremgangsmaade, som jeg finder lidet heldig. Han er ikke nøjedes med Afskedigelsen, men motiverer den i en lang Redegørelse, og jeg kan ikke give den ærede Minister Ret i, at den Omstændighed, at der for Ministeriet forelaa en Klage, gjorde det nødvendigt for ham at fremlægge denne Redegørelse. Den højtærede Minister kan være ganske sikker paa, at paagældende Klager var tilfreds den Dag, han saa, at Dr. Muus var bleven afskediget fra sit Embede. Men det, der er det mest uheldige ved denne Redegørelse, er, at den mere har Karakteren af et advokatorisk Indlæg, hvor Moment lægges til Moment for at bevise Skyld, end af at være den uhildede Afvejelse af de forskellige Momenter, der tale for og imod. Det er beklageligt, forekommer det mig, at den højtærede Minister ikke ved sin Side har haft Mænd, der besad den rette Takt, og som kunde forhindre, at vi fik dette Aktstykke frem, et Aktstykke, som jeg anser for at være lidet værdigt. Men deri giver jeg den højtærede Minister Ret, at Stillingen som Formand for Sundhedsstyrelsen er en saa udpræget Tillidspost, at naar Ministeren ikke kan arbejde